

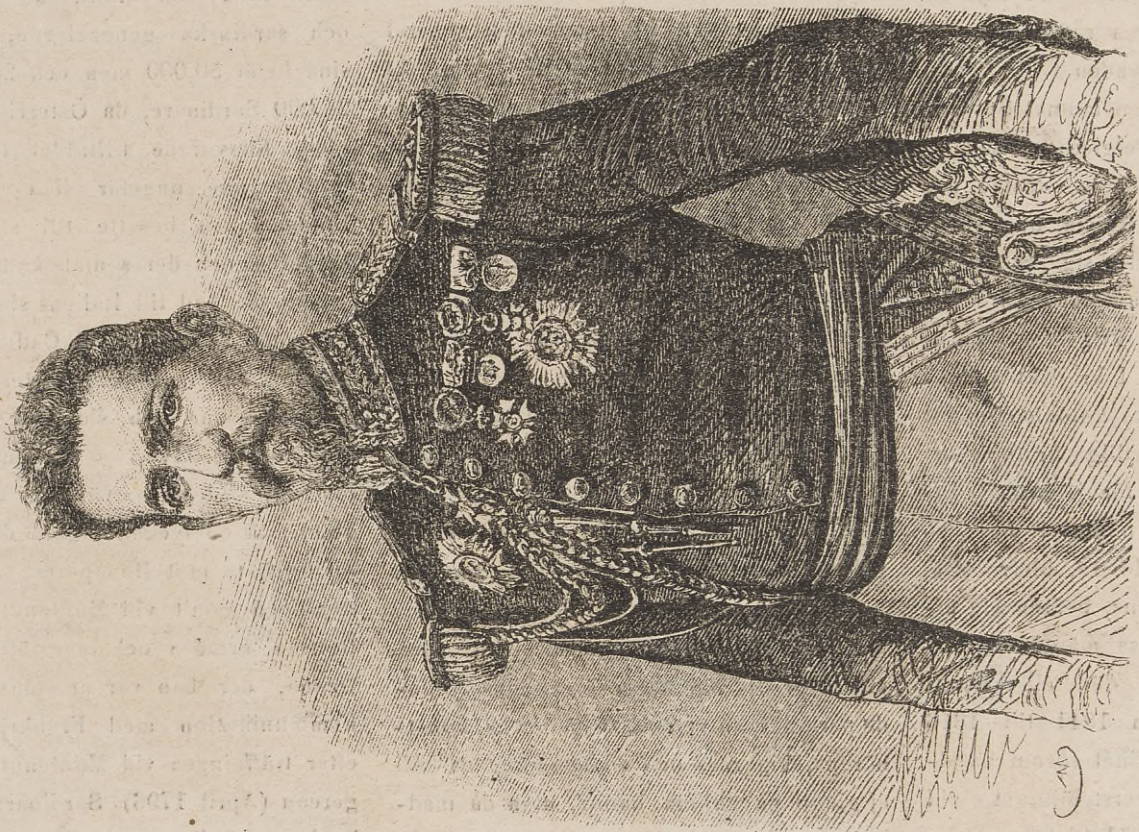
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 29. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 17 Juli 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

Divisionensgeneral Mellin.

General Niel, utnämnd till marskalk efter slaget vid Solferino.

(Efter fotografier.)

General Niel

har redan i N:o 23 af vår tidning, pag. 179, medelst några biografiska underrättelser varit omnämnd, hvadan vi hänvisa våra läsare till dessa.

General Mellinet

är en af de mest afhållne och värderade anförarne i franska arméen. Vi vilja här återgifva några notiser rörande hans föregående lefnadsförhållanden.

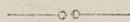
Några år efter det han lemnat St. Cyr, gjorde han fälttåget i Belgien och sedan i Algier, hvarest, som bekant, nästan alla de fransyska krigare, hvilka nu framstå på ett utmärkt sätt, bildat sig. Större delen af de nuvarande anförarne äro beständigt omnämnde i krigsberättelserne från nyssnämnda laud. I krigiskt hänseende har den afrikanska kolonien försett Frankrike med ej obetydliga krafter.

Bland de tio chefer för jägarebataljonen, hvilka, såsom vi nämnt i lefnads-teckningen öfver Mac-Mahon, blefvo valde af hertigen af Orleans, befann sig äfven Mellinet. Alla dessa män hafva antingen funnit en ärofull död, eller ernått de högsta grader. Från 1841 till 1846 utmärkte sig gen. Mellinet såsom bataljonschef och som öfverstelöjtnant, vid flerfaldiga tillfällen. 1851 blef han brigadgeneral vid Lyonerarméen och fick sedermera ett befäl vid kejsarliga gardet. Med en del af gardet var han i fält vid Sebastopols belägring, hvarvid han blef

sårad. Samma år utnämndes han till divisionsgeneral, och i italienska fälttåget till chef för 1:sta divisionen af gardesinfanteriet. I denna egenskap medverkade han i den fruktansvärda striden den 4 Juni. Hans division, bestående af grenadiererne och zuaverne vid gardet, måste under fyra timmars strid bjuda de fiendliga massorna spetsen, under det Mac-Mahon utförde den berömda operationen mot Magenta; under detta motstånd fick general Mellinet två hästar dödade under sig. Af hans två brigadgeneraler stupade den ene, general Clere, och den andre, general Wimpfen, sårades. Grenadiererne och zuaverne ledo äfven mycket.

Den general, hvarom vi tala, är en af dessa män, som ega alla de företräden, man värderar hos militären. Vi anför hans biografiska egna ord:

»General Mellinet är en af dessa chefer, som soldaterna så gerna kalla "fader". Som krigare är han duglig och kaliblodig, som menniska god och öm. Vi få ock tillägga, att generalen är utmärkt konstvän och konstkännare, samt eger mycken litterär omdömesförmåga. Han påminnar oss om dessa forntidens lysande perioder, då vetenskapsmannens, konstnärens, krigarens och embetsmannens kall ej gingo på skiljda banor, utan då medborgare funnos, som vexelvis utöfvade alla kall och förenade hos sig de mest olikartade talanger.»

DEN GAMLE SMUGGLAREN.

NOVELL

af Ludvig Rosen.

Öfversättning.

I.

öjtnant von Busch gick högst ledsen fram och åter i sin kammare. Deremot inträdde en hans vän och kamrat, löjtnant Schellenberg med det gladaste ansigte i världen och började genast att muntert prata:

»Du kan nu önska mig lycka på resan, ty i morgon eller senast i öfvermorgon anträder jag min Rhen-resa; mina besparingar af mitt honorarium för bidragen till militär-journalen, hoppas jag skola räcka till för en månad och min permission har jag redan sedan i förgår på fickan.»

»Du är ett lyckans barn!» sade Busch bittert.

Med ett hjertligt skratt ropade Schellenberg:

»Så vidt jag kan påminna mig har ännu aldrig någon sagt detta om mig, och aldraminst väntade jag få höra en dylik anmärkning af den rike friherre Busch. Och jag eger dock i hela världen intet, utom mitt patent och min obetydliga lön, till och med hvarken föräldrar eller syskon! Men du måste hafva erfarit något högst ledsamt, ty du ser ju ut, som om hela världen hvilade på dig!»

»Jag har min stora skäl dertill, ty lyckan gör helt och hållet narr af mig. Du vet ganska väl, att jag är en bland presidenten von Bevernfördes dotters tillbedjare, och jag kan med rätta säga, att mitt hela lifs lycka beror på ett gynnande resultat af mitt frieri. Utan något koketteri, utan blott af ett ännu obeslutsamt hjertas tyckan, har Bertha

Napoleon I i Italien.

Det torde ej vara utan stort intresse att erhålla en kort öfversigt af Bonapartes fälttåg i Italien åren 1796, 1797 och 1800.

I Mars månad 1796 mottog Bonaparte befälet öfver italienska arméen, som bestod af 42,000 man och 60 kanoner. Trupperna voro i det mest utblottade tillstånd.

Beaulieu och Colli, de österrikiska och sardinska generalerne, hade under sina befäl 50,000 man och 200 kanoner; 24,000 Sardinare, då Österrikarnes allierade, försvarade tillträdet till Inez mot Kellermans ungefär lika stora armé. Fransmännen besatte till största delen höjderna och deras motståndare dalarne, som ledde ned till Italiens slätter. Framträngande öfver Col di Cadibon, lyckades Kellerman att skilja Österrikarne från Piemontesarne och slog de förstnämnde vid Montenotte. — (Denna operation företogs alldeles omvänd af Österrikarne 1800, då de lyckades göra det, som de nu försökte mot Bonaparte; då slog de nemligen Soult vid Montenotte, afskuro franska arméen och inneslöto Massena i Genua, der han var ur stånd till hvarje kommunikation med Frankrike). Kort efter träffningen vid Montenotte slog Augereau (April 1796) Sardinarne vid Millesimo, och Bonaparte intog Dego. Sardinien var sålunda öppet för Fransmännen, och de företogo sig nu först och främst att krossa sardinska arméen. Det förskansade lägret vid Ceva förstördes,

icke hittills gifvit någon af sina tillbedjare ens det ringaste företräde; men under de senare dagarne talade dock mångt gynnsamt tecken för mig, ja, fadren har tillochmed tydligt låtit mig förstå, att han nästa månad önskar träffa mig i Wiesbaden, dit han beger sig i sällskap med sin dotter. Jag kan icke annat tro, än att han vill ge oss tillfälle att ömsesidigt lära känna hvarandra; detta är alltså rätta ögonblicket — nu eller aldrig! Ty från Wiesbaden komma de att anträda en större resa och sedan att tillbringa några månader i hufvudstaden; för den intagande, snillrika, med alla lyckans hälvor begåfvade flickan skola de utmärktaste friare icke saknas, hon skall hafva träffat sitt val, innan ödet åter förer oss tillsammans, och då bortdör för alltid mitt hoppas ömtåliga planta, så vida jag låter det tillfälle, som nu erbjuder sig, gå mig obegagnadt ur händerna.»

»Men det är ju helt enkelt: Du tar permission, reser till Wiesbaden, och utsträcker din hand mot det vinkande målet.»

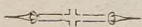
Bedröfvad svarade Busch:

och sardiniska generalen Colli led ett nederlag vid Mondovi, hvarpå konungen af Sardinien ingick en vapenvila och öfverlemnade Coni, Ceva och Alessandria åt Fransmännen. Kort derefter utgick Sardinien ur koalitionen mot Frankrike.

Österrikiske generalen Beaulieu hade dragit sig tillbaka till Po. Bonaparte verkställde (Maj 1796) öfvergången öfver denna flod vid Placentia och passerade sålunda Ticino-linien. Österrikarne, som här mötte, blefvo slagne vid Fombio och Pezzighettone, och blefvo nödsakade att koncentrera sig bakom Adda. Bonaparte, som hade för afsigt att nå Milano, öfvergick floden Adda vid Lodi, inför Österrikarnes ögon, och intågade i Lombardiets hufvudstad, hvarifrån han tilltvingade sig kontributioner till 20,000 francs' belopp.

Sålunda hade denne 26-årige krigare, om hvilken en månad förut knappt någon hört talas, i spetsen för en svag och utblottad armé passerat för öfverstigliga ansedda klippor, öfvergått breda och djupa floder, vunnit sex slagtingar, skingrat vida starkare arméer än hans egen, underkufvat en konung, följagat en annan furste, grundlagt sitt herrskarevälde öfver en del af Italien, banat sig väg till den öfriga delen, och ådragit sig hela världens blickar.

(Forts.)

»Mitt hopp har redan strandat. I morse gick jag till öfversten, för att anhålla om permission, men erhöi afslag. Öfversten sade, att nästan flere officerare hade fått permission än tjensten tillstodde; just nu hade det kommit befallning, att korpsen skulle sända en stark afdelning till Eversburg i bergstrakten, för att lägga band på de dervarande smugglarnes högst fräcka och våldsamma tilltag, och jag är bestämd att anförä denna kommandering. Tänk dig nu: i stället för att gå mitt lifs lyckligaste och löfsterikaste stunder tillmöte, skall jag uppe emellan bergen slås med lumpna smugglare! Jag skulle genast lägga in om mitt afsked, om jag vågade det utan min familjs medgifvande; äfven skulle rätta tiden gå förlorad innan jag hunnit till slut med de vidlyftiga akterna för ändamålets vinnande.»

Efter en kort inre strid sade Schellenberg:

»Jag går genast till öfversten, afstår min permission, och öfvertar ditt befäl.»

Nästan förskräckt af öfverraskning, utbröt Busch:

»Du skulle inställa den resa, åt hvilken du så länge gladt dig?»

Slaget vid Solferino.

Den fransyske artist, som lemnat teckningen, hvilken, hvilken vi i dag meddela, har med densamma sändt nedanstående bref:

Cavriana d. 25 Juni 1859.

Jag sänder eder ett panorama af yttersta noggrannhet öfver det stora slaget vid Solferino; min teckning har blifvit godkänd såsom trogen utaf herrarne af generalstaben. Jag lemnade ej ett ögonblick slagfältet, utan följde vår armé hack i häl, och har med egna ögon sett det, som jag nu vill berätta.

Den 24 på morgonen lemnade jag Montecchiaro med hufvudquarteret, för att begifva mig till Castiglione. Kanondundret bördes från detta håll. Jag gaf mig blott tid att göra mig utaf med några persedlar, som voro mig till öfverflöd; med uppspädd kikare och mitt album i handen anlände jag till den blifvande skådeplatsen för så stora hjeltedater.

Det var ett beundransvärdt skådespel, denna snabbhet och precision uti rörelserna hos trupperna, som ordnade sig till slagtingen och den förtröstansfulla hänförelse, som lifvade dem.

Ändtligen gick det framåt marsch. Allt efter som vi framskredo, ökades svårigheterna och ansträngningarne blefvo större; man stötte på många hinder, men våra tappra krigare intogo alla positionerne. Hvarje kulle måste undergå sin belägring, man nödgades bemäktiga sig dem alla, en och en i sender. Men den

mest lysande affären var intagandet af Solferino, en by, efter hvilken slaget sedermera uppkallades. Från den kulle, der jag befann mig, såg jag Piemontesarnes anfall på venstra sidan, understödt af Gardasjön, framför mig Solferino, på min högra sida slätten, der en anseelig mängd artilleri befann sig och der Niels och Canroberts kårer förföljde fienden, som uppehöll sig i skogarne kring slätten. Centern, Solferino, anfölls af Baguey d'Hilliers. Denna position intogs och återtogts flere gånger.

Ändtligen var byn kl. 2 intagen; vi intågade der som segrare, bemäktigade oss flere kanoner och gjorde ett stort antal fångar. De dödes och sårades antal var stort; det var den sorgliga och hjertslitande sidan af detta ärofulla slag. Så många offer på båda hållen!

Efter dagens ansträngningar, tänkte ingen enda af dessa tappre krigare på hvilan, utan hvar och en började att leta bland alla dessa bleka och blodiga ansigten för att upptäcka dragen af en landsman eller af en vän; då de igenkände en sådan, knäböjde de, tryckte hans hand och gäfvu honom den sista vänskapsskyssen. O, hur många tårar i tysthet varseblef jag icke!

Våra trupper kastade sig ånyo framåt, och anföllo byn Cavriana. I detta ögonblick kom en fruktansvärd orkan, men de stridande upphörde ej med skjutningen oaktadt de tjocka stoftmoln, som uppjagades af orkanen. Jag måste ställa

den insätter en tillräcklig förmögenhet att grundlägga en huslig härd?»

Med en sorglig skakning på hufvudet svarade Schellenberg:

»En man utan hem och föräldrar, utan familj och anförvänder skall aldrig finna någon maka, hon måste då göra färre anspråk, än jag är sinnad att göra.»

»Om du än blott är den alidne majoren Schellenbergs adoptivson, hörer du dock utan tvifvel till hans familj, hvilken ju är mycket aktningvärd.»

»Nej, min vän; jag hörer icke till hans familj. Han fann mig som liten pojke vid en usel konstberidartrupp, kände af en eller annan orsak medlidande med min bedröfliga ställning, köpte mig förmilgen af truppens direktör, lät uppfostra mig, och upptog mig sedermera som eget barn.»

Busch visade vid denna bekännelse ett så eget, förbluffadt ansigte, att Schellenberg lätt insåg, att han gät för långt i sin öppenhet.

(Fortsättning pag. 230.)

Intagandet af Solferino den 24 Juni 1859.

SODEFROY DURAND

mig i skygd, för att ej bortsopas af stormvinden. De døde och sårade nedfördes deraf i vattnet; blixtrar korsade hvarandra på himlen, åskan gick, kanoner och skjutgevär dundrade — det var ett skådespel, omöjligt att beskrifva.

Kl. 10 på aftonen hördes ännu kanonerna mot den sidan som ligger åt Gardasjön; så slutade den 24 Juni."

En välgörare i stor skala.

Den 15 sisl. April voro de eljest så lifliga gatorna i staden Bombay tysta och ödsliga. En mängd butiker, banker och byråer samt en del af de europeiska kontoren voro stängda. Alltifrån daggrünningen hade hela den guebriska befolkningen samlat sig i hopar kring ett hus, der döden gästade. Klockan åtta utbars ur detta hus en likbår, följd af en ofantligt stor procession; fåget begaf sig, ledsagadt af en ömsom stum, ömsom i högljudna snyftningar uttryckt smärta, på vägen, som leder till guebriska kyrkogården. Den person, hvilken man sålunda bevisade den sista hedern, kallades i lifstiden *Sir Jamsetjee Jeejeebhoy*.

Född i Bombay den 15 Juli 1783 af fattiga föräldrar hvilka han som helt ung förlorade, valde han helt tidigt handelsyrket. Under Jeejeebhoy's många resor till China, blef fartyget, som förde hela hans egendom, taget af en fransk kryssare och han sjelf blef förd som fånge till Mauritius. Sedan han erhållit friheten 1810, då engelsmännen bemäktigade sig denna ö,

»Du vinner nu sjelf den erfarenheten», sade han, »huru det, utan hem, från gatan upptagna littebarnet icke har att vänta någon förkommande artighet, utan blott motvilja eller på sin höjd att blifva tåld. Du har i flere år betraktat mig som din vän, du tror dig i detta ögonblick vara mig tack skyldig för en tjänst, och dock studsar du och blyges på sätt och vis öfver mig, så snart du hör, att jag är utgången från ett landstrykaresällskap, utan att ens bland detta känna mina föräldrar.»

Rodnande och förvirrad sade Busch:

»Du misstar dig, käre Schellenberg — —»

»Jag misstar mig visst icke, förebrår icke heller friherrn, som kan uppvisa ett flere hundra år gammalt stamträd, om han anser lägheten och osivsheten af min härkomst för en obotlig olycka.»

Med blygsel och rörelse grep Busch vännens hand och sade:

»Med ditt hufvud och hjerta ersätter du fördubblt allt, hvad som annars kan fattas dig; du höjer dig vida öfver oss alla genom vidsträckt bildning och högsinnadt

återkom Jeejeebhoy till Bombay och började lägga en ny grund till sin rikedom. Han dref handel i stor skala, hans spekulationer omfattade alla möjliga produkter från Bengalen, Madras och de indiska farvattnen, och han lastade egna fartyg. Han samlade sig, på mindre än tjugo års tid, en kunglig förmögenhet.

Jeejeebhoy ville nu göra ett riktigt njutningsrikt bruk af all sin rikedom. Bland alla de mångfaldiga slags nöjen som erbjödo sig åt honom, blef det välgörenheten, som han skänkte företrädet. Att börja med, återskänkte han, åren 1822-26, friheten åt alla de för skuld arresterade i Bombay och godtgjorde dessas fordringsägare. Sedan han en gång börjat finna smak i sådana nöjen, upphörde han ej att fortfara dermed; från denna tid ända tills hans död afstannade aldrig hans välgörenhets rika flöde.

Fränlingen, som genomvandrar de kvarter i Bombay, der de icke-kristna invånarne hafva sina bostäder, öfverraskas på en gång utaf åsynen af en stor fyrkantig byggnad i pryddlig götisk stil. Denna byggnad bär namnet »Sir Jamsetjees Hospital» och är en sjukvårdsanstalt, som hålles öppen för alla sjuka, utan åtskillnad till kast eller trosbekännelse, och till hvars bekostande Jeejeebhoy anslagit en summa af 17,000 Pd. sterl. (ungefär 300,000 R:dr Rmt.) Bryggan mellan ön Salsette och Bombay, samt vattenledningen, som gifver vatten åt de af guebrerna bebodda kvarteren i staden, äro på hans

ädelmod. Men, icke sant? du skall hålla dessa förhållanden dolda för världen?»

»Jag ämnar visst icke utbasuna dem, men, om omständigheterna så fördra, icke heller förbemliga dem.»

»Jag kan knappt tänka mig», sade Busch fundersamt, »att du verkligen skulle vara sonen af dylikt folk, hvilket i alla fall ganska ofta bortröfvat barn från bättre föräldrar. Har du aldrig tänkt på denna omständighet och på möjligheten att återfinna dina verkliga föräldrar?»

»Lika litet för mig som för mina fosterföräldrar har denna tanke ansetts orimlig. Konstberidarne hade på det högtidigaste bedyrat, att de sjelfve icke visste det ringaste om min härkomst, utan hade erhållit mig af andra landstrykare. De lemnade min välgörare en ring, som de mottagit på samma gång som mig, såsom det enda, hvilket möjligtvis kunde leda till upptäckt af mina verkliga föräldrar.»

»Och har du ännu kvar denna ring?» frågade Busch med spändt intresse.

Schellenberg knäppte upp sin väst och framdrog en

bekostnad och efter hans förslager utförda verk. Det förstnämnda af dessa arbeten kostade 17,000 Pd. sterl. och det sednare (som fullbordades år 1850) ungefär 500,000 francs. Sir J skänkte äfven åt ett annat hospital 75,000 rupier. Alltid verksam att lindra nöden, hade han kort tid före sin död uttryckt sin vilja vara, att använda 5,000 rupier till en understöds-kassa för sjuka och älderstigna arbetare, att utvidga ett af guebrernas tempel och att anlägga en körväg mellan staden och kyrkogården. Dessa hans önskuingar hafva uppfyllts af hans enka och hans söner, åt hvilka han efterlemnadt en förmögenhet af två å tre millioner Pd. sterl.

Denne mans ifriga omsorg var att utbreda undervisning bland sina trosförvandter guebrerna och att mildra deras tillstånd. En uppfostringsanstalt för fattiga barn, inrättad för ofvannämnda syften, omfattades af honom med den största välvilja, och har af honom erhållit en summa af öfver 1 million francs. En rit-skola grundlades af Sir Jamsetjee, hvar till han donerade 10,000 Pd. Till ett i Bombay föreslaget museum har han anslagit 1,000 rupier.

Man har beräknat, att hans offentliga välgörenhetsgåfvor uppgå till en summa af 300 000 £ sterl., (ung. 5 1/2 millioner Rdr Rmt). Hvad hans frikostighet i tysthet beträffar, så torde den kunna uppskattas till en siffra i proportion till den nyssnämnda.

Jeejeebhoy, som välsignas af Bombays

simpel guldring, som han bar på ett band omkring halsen och i hvars midt en slipad sten var insatt. Sedan Busch noga betraktat ringen, gaf han den tillbaka i det han yttrade:

»Det är icke något familjvapen, utan som det synes en antik kamé. Det oaktadt har man skäl att antaga, att blott bättre folk varit egare af denna klendert. Du ha väl icke underlåtit något försök att komma på spår af den?»

»Min fosterfar har hvarken sparat på kungörelser eller genomtändt af alla möjliga gamla tidningar, men förgäfvets. Dock, låtom oss afbryta detta samtal. Jag underrättades af öfversten, att jag icke skall uppslä mitt hufvudkvarter i sjelfva Eversburg, utan en timmas väg drefrån vid gränsen, hos en välmående bonde, som ifrigast verkat för detachementets afsändning.»

»Hå kan du åtminstone räkna på din värds välvilja.»

Sedan vännerna ännu en stund samtalat om ett och annat, togo de afsked af hvarandra. Följande dagen er höll Schellenberg sin instruktion och morgon följande anträdde han med femtio man af skyddskorpens sin marsch

invånare, såsom deras andra försyn, blef omtalad för drottningen af England, som 1842 utnämnde denne utmärkte man till riddare och följande året sände honom en guldmedalj, prydd med diamanter.

Hedersbetygelser och rikedomar förändrade ingenting i denne mans enkla lefnadsvanor. Hans värdiga yttre, på hvilket allvaret och välviljan tryckt sin stämpel, erinrade om den vackra bilden af den äldre, om hvilken skalden säger:

”Intet oroar hans slut,

Det är aftonen af en skön dag.”

Sådan har artisten framställt honom i den staty, som hans landsmän reste åt honom redan under hans lefnad, och som nu fått sin plats på stadshuset i Bombay.

Lady Morgan.

Om denna nyligen aflidna engelska författarinna vilja vi i korthet nämna några ord.

Lady Sidney Morgan var Irländska. Hon föddes 1783 i Dublin. Om hennes faders yrke förekomma olika uppgifter; enligt några var han en utmärkt musikus, enligt andra, skådespelare. I hvarje fall var han en mycket aktad man, ty hans talanger skaffade honom inträde i de förnäma ståndens cirklar, dit han äfven införde sin dotter, som sedermera själf skulle blifva en utmärkt medlem af desamma. Hennes första barnsliga försök i litterär väg voro egnade åt poesiens ädla konst. Redan vid fjorton års ålder publicerade hon ett band blandade dikter, på hvilka sedermera följde dikter till irländska nationalmelodier.

Då hon var sexton år, lät hon trycka två noveller, hvilka på sin tid, kanske mycket för författarinns ungdomliga ålders skull, omtalades med bifall, dock utan att göra någon synnerlig effekt. Det var först efter utgifvandet af ”Den wilda irländska flickan”, som vår författarinna erhöi ett frejdadt namn och en betydelsefull ställning i skriftställareverlden. Detta arbete upplefde sju upplagor, och förskaffade sin författarinna inträde i de högsta cirklar. I en af dessa sistnämnda gjorde hon bekantskap med den utmärkte läkaren Sir Charles Morgan, med hvilken hon kort derefter blef gift. Hennes nästa arbete af betydelse var ”Frankrike”, hvilket hon 1816 utgaf i London, och som mera utgör en kritisk öfverblick öfver samhällstillståndet i Frankrike, än en resbeskrifning. Boken emottogs af den läsande verlden med utomordentligt bifall, men föranledde den dåvarande franska regeringen till den åtgärd, att för framtiden förbjuda författarinns vistelsen i Frankrike. Detta stadgande kom emellertid aldrig till utförande, och lady Morgan tillbringade med sin man kort derefter, på deras resa till Italien, någon tid i Paris, der den fina världens sällskapskretsar öppnades för dem och lady Morgan öfverallt mottogs med förtjusning, hvarom hon sedermera i sin ”Dagbok” med mycket humor berättar många anekdoter. Frukten af hennes resa till södern blef ett verk, benämndt Italien, som utkom 1823, och som i Rom, Sardinien och Österrike upptogs på listan af förbjudna arbeten.

Florence Macarthy, en roman af henne, bidrog mycket att förhöja hennes litterära rykte. Hennes öfriga många skrifter förbigå vi med tystnad, men få dock nämna, att först för ett par månader sedan en själfbiografi blifvit utgifven af henne under titeln Dagbok, deri hon berättar sin lefnadshistoria. Den omständighet, att författarinns endast en helt kort tid före sin bortgång avslutade detta verk, skall säkert förläna detsamma ett desto större intresse.

Oaktadt de betydliga arvoden, lady Morgan åtnjöt för sina arbeten, voro dock hennes finansiella förhållanden ingalunda gynnsamma. Det var därför en lycka för henne, att engelska regeringen beviljade henne en årlig pension af 200 £ sterl, detta så mycket mera, som hon sedan flere år tillbaka var nästan alldeles blind. Under åtnjutande sedan många år tillbaka af denna pension, uppnådde hon en ålder af nära 76 år, och förblef intill sin död i besittning af alla sina själskrafter. — De bref, hon meddelar i sin ”Dagbok”, skänka läsaren en klar blick i hennes karakter, och ingifva en varmare känsla, än blotta aktningen för hennes talanger. Hvar och en, som läser ifrågavarande arbete, skall lära sig uppriktigt värdera denna författarinna.

Episod ur striden vid Koughil på Krim.

Denna tafla har nyligen varit exponeerad i Paris. De två ryttarnes krigiska ifver delas, som man ser, af deras hästar; en liflig grupp, djerft tänkt och af stort intresse. Taflan är utförd i mycket stort format, och artisten, mrs. Janet Lange, är en känd och värderad talang.

till Eversburg. Tre dje dagen anlände han till den lilla staden, lemnade här större delen af manskapet under äldste underofficers befäl, och följde, med återstoden, en vägvisare till utanverket »Wolfsgrund.»

II.

Efter en genom tät skogar, såg man Wolfsgrund. Ut i en kittelformig dal, som här började vid bergskedjan, låg ett nybyggt hus med vidsträckt sidobyggnader. De djupaste ställena vid det lilla bergsvattnet bildade ångar och närmast kring hufvudbyggnaden utsträckt sig trädgårdar, men uppåt bergssluttningen utbredd sig våldslade åkrar. Mot denna vänliga vy kontrasterade en öfriga omgifningen ganska starkt: rundt omkring uppstego till en betydlig höjd berg af omväxlande former, med stora klyftor, hvilkas djup mera lät tänka än se sig, en jenn skog betäckte det hela, blott afbruten genom några lodräta klippor. Öfverallt herrskade dämpadhet.

»Detta är brandransvärd!» yttrade Schellenberg till

den unge underofficern Winrich, som gick bredvid honom.

»Det är väl äfven smugglarnes mening,» svarade Winrich torrt. »Men mig förekommer det ganska hemskt, i synnerhet som det här tycks vara helt och hållet brist på levande varelser.»

Men häruti misstog sig Winrich, ty den sig närmande truppen var både bemärkt och påpassad. I trädgården bredvid huset hade tvänne männer ställt sig så, att de kunde se allt som passerade på vägen, utan att själfve blifva sedde. Den äldre mannen, i till hälften bonddrägt, var af stor och stark kroppsbyggnad, hans rödbruna ansigte stack besynnerligt af emot hans hvita hår, under de grånade, buskiga ögonbrynen framstucko underliga vattenklara ögon, som ibland med ett raskt blixtrande visade sinnesrörelser eller lidelser. Den andre, klädd i en stadshos dräkt, hvilken visserligen var ganska obyfsad och icke harmonierande i dess enskilda delar, kunde icke förneka sin judiska härkomst, uti hans rörliga ansigte uttalade sig omedelbart efter hvarandra och ofta nästan

samtidigt de mest olika och till och med mest motsägande egenskaper.

»Med offiern har jag räknat tolf män,» sade juden; »det är en väcker hop, och kommer att kosta ert hushåll en ganska väcker stövel.»

»Du skall maka dig undan, Feibes,» svarade den andre undvikande; »ty soldaterna behöfva ej se dig här.»

»Är inte nyfiken på herrar soldater,» svarade Feibes, i det han förvred sitt fula ansigte till ett styggt grin, »skall väl senare göra närmare bekantskap. Adjö så länge, Marx.»

Då Schellenberg anlände med sitt folk till godset Wolfsgrunds gårdsplats, började några hundhund ett förfärligt skällande, hvar efter här och der ur sidobyggnaden någon dräng framträdde, som blifvit störd i sin middagslut, eller någon piga, som tittade fram med dum nyfikenhet; men ingen tycktes göra min af att mottaga främlingarne. Men nu kom Marx helt ståtligt ut genom gårdsdörren. Offiern närmade sig, och sade:

(Forts.)

Episod ur striden vid Konghil på Krim, tafla af Janet-Lange.

Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har utkommit och är tillgänglig såväl i Bokhandeln som hos utgifvaren å R:dr 2 Rmt.

Karta öfver Jernvägslinien
emellan
GÖTEBORG OCH GÖTA KANAL.

Härmed följer Romanbihanget: "Arfvet," pag. 25—32.

Nästa No utgives Söndagen den 24 Juli.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.